

ת"פ 1188/10/13 - מדינת ישראל נגד פזית פרלמוטר וולף

10 נובמבר 2014

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 1188-10-13 מדינת ישראל נ'
פרלמוטר וולף
בפני כב' השופט עידו דרויאן

מדינת ישראל	המאשימה
פזית פרלמוטר וולף	נגד הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אירית אסולין

ב"כ הנאשמת עו"ד יוסי סקה

הנאשמת - התייצבה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בהסכמה, מתוקן כתב האישום.

ניתנה והודעה היום י"ז חשוון תשע"ה, 10/11/2014 במעמד הנוכחים.

עידו דרויאן, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

עמוד 1

לא זו בלבד שהנאשמת מתפרצת על אף התרעות של ביהמ"ש, אלא הסניגור המלומד פנה לעד בהערה שאין לתארה אלא כמיננית, ואף בשל כבודו של הסניגור המלומד, לא אפרטה בפרוטוקול. מן הראוי היה שאחייב את ההגנה בהוצאות, אך אעבור על מידותיי ורק אשוב ואתריע בפני הסניגור המלומד כי אם לא יחזור להתנהג כמצופה בביהמ"ש, תהיינה לכך השלכות חמורות.

באשר לנאשמת, אוסיף התראה בכתב לאלו שבעל פה ואדגיש בפניה כי עוד הפרעה קלה כחמורה, תוביל להרחקתה מהאולם ולהמשך הדיון בהעדרה.

ניתנה והודעה היום י"ז חשוון תשע"ה, 10/11/2014 במעמד הנוכחים.

עידו דרויאן , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

היטב הובהר כי על התביעה היה להביא את עדיה היום, ולא איעתר עוד לבקשת דחייה.

באשר למוצג, **בהסכמה מתקבל דו"ח עיכוב של הנאשמת על ידי השוטר יובל צברי, ת/1, דו"ח עיכוב של בתה של הנאשמת, גב' קורל וולף, ת/2 ודו"ח פעולה של השוטר, ת/3.**

ניתנה והודעה היום י"ז חשוון תשע"ה, 10/11/2014 במעמד הנוכחים.

עידו דרויאן , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

העדה אינה כופרת בכך שהמסמך נושא את חתימתה, כלומר קראה אותו וחתמה עליו, אך טוענת כי דברים מסוימים שנכתבו בו, הינם רק תמצית מדבריה. עם זאת, העדה אינה טוענת כי נכתבו במסמך דברים שלא אמרה. לפיכך, אקבל

עמוד 2

את המסמך כמוצג, כאשר מדובר בהודעת הנאשמת מיום 21.04.11, שתסומן ת/4, ומשקלה יוכרע במסגרת הכרעת הדין.

ניתנה והודעה היום י"ז חשוון תשע"ה, 10/11/2014 במעמד הנוכחים.

עידו דרויאן , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הסנגור המלומד שב ומפריע בהתערבותו בדברי התובעת, בדברי העדה, ואף נכנס לדברי בית-המשפט. לפיכך, עתיד הסנגור המלומד להיות מחויב בהוצאות אם איאלץ שוב להפסיק את הדיון כדי להתייחס לאירועים מסוג זה או כדי להשיב את הדיון לפסים הרגילים.

יתנה והודעה היום י"ז חשוון תשע"ה, 10/11/2014 במעמד הנוכחים.

עידו דרויאן , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

השאלה אינה מותרת. העדה כבר נשאלה על עניין זה והפנתה אל בתה, אין העדה יכולה להיות אחראית לדברי הבת וכמובן שלא ניתן להשתית ממצא על דברי אדם שאיננו עד במשפט.

ניתנה והודעה היום י"ז חשוון תשע"ה, 10/11/2014 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנאשמת מתפרצת לדברי התובעת ובהמשך להחלטות קודמות, תורחק מהאולם.

ניתנה והודעה היום י"ז חשוון תשע"ה, 10/11/2014 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הסנגור התפרץ לדברי התובעת המלומדת, וגם כשניסה ביהמ"ש להפסיק את דבריו ולבקש כי יפנה לביהמ"ש ולא לתובעת, לא חדל הסנגור מהתפרצותו. לפיכך, אני מחייב את הסנגור בהוצאות בסך 800 ₪, אשר ישולמו לא יאוחר מיום 01.12.14 אחרת יישאו הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל.

ניתנה והודעה היום י"ז חשוון תשע"ה, 10/11/2014 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

הנאשמת עומדת לדין בגין עבירת גניבה, כאשר מדובר במקרה שארע ביום 21.4.11 בחנות בהרצליה, כאשר לפי הנתען גנבה הנאשמת שלושה זוגות נעלי נשים מסוג "בובה" בצבע ורוד בשווי כולל של 180 ₪. לפי הנתען בכתב האישום הכניסה הנאשמת את זוגות הנעליים בתיקה ועמדה לצאת מהחנות אלא שאז עוכבה על ידי בעלי החנות ובהמשך הוזמנה משטרה למקום.

גרסת הנאשמת היא שאכן לקחה את הנעליים, אך לא טרחה להסתיר אותם בתיקה, ולא יצאה מהחנות טרם שעוכבה על ידי בעלי החנות שאף התנהג אליה לדבריה בגסות יתרה, כשבביהמ"ש גם תיארה אלימות שהותירה עליה סימנים.

מטעם התביעה העיד העד, מבעלי החנות, מר אורן עמר, שעדותו הותירה בי רושם מהימן, ושוכנעתי כי העד איננו מבקש להזיק לנאשמת, איננו מגזים, ומבקש לדבוק באמת. אלא, שהעד עצמו, בהגנותו, סיפר כי עיקר מעשי הנאשמת ראה במראה, בדלת המוטית על צידה. מכל מקום, שלב זה, של לקיחת הנעליים מהמדף, אינו נתון במחלוקת כלל.

השלב הבא אותו תיאר מה עמר נתון במחלוקת: בעוד העד טען כי הנאשמת התכוונה לעבור את קו הקופות ונלכדה על ידו "עם הרגל בחוץ", טוענת הנאשמת כי אכן עמדה ליד הקופות, לצד התור הגדול שהיה מול הקופה, ולא התכוונה כלל לצאת החוצה. יש לומר, כי לא מדובר "בקו קופות" כמו במרכול, שחצייתו לפי הפסיקה משלימה את עבירת הגניבה. העד תיאר כי מדובר בקופה אחת, הניצבת לצד היציאה, במרחק של מטר ויותר מהיציאה. הן העד והן הנאשמת הסכימו כי באותו יום היתה תנועה ערה בחנות, שכן מדובר היה בערב פסח או בחול המועד.

הנקודה שבמחלוקת הינה אפוא האם אכן עמדה הנאשמת לצאת מהחנות כשהנעליים מוסלקות בתיקה, מבלי לשלם עבורן. אחדד ואומר שהשאלה היא, האם אכן הנאשמת עשתה זאת ולא רק עמדה לעשות זאת.

הנאשמת טוענת כי לא התכוונה לצאת מהחנות, קל וחומר לא יצאה, מבלי לשלם, לדבריה עדיין התבלטה אם אכן תקח ותקנה את כל הזוגות שאספה, שלדבריה היו נתונים בתיק שהינו מעין שקית ניילון, שתוכנו גלוי לכל, וכשקופסאות הנעליים בולטות ממנו. נקודה זו, לא אותגרה בחקירת העד, אם כי יש לציין כי התביעה לא יכולה היתה לדעת שהנאשמת תדגיש נקודה זו.

הנאשמת העידה בפניי, תוך שהיא מבקשת לחזור בה ממשמעות דברים מסוימים שאמרה בהודעתה וכשהיא מטיחה האשמות בחוקר המשטרה, גובה ההודעה. לא אוכל לקבל את דברי הנאשמת לעניין קביעת ההודעה, שכן היא חתמה על ההודעה ואף טרחה לתקן אותה במקום מסוים טרם חתימתה. לפיכך, אני קובע כי ההודעה אכן משקפת את הנאמר, וגם אם לא מילה במילה - עניין שהוא למעלה מכח אנוש - הרי ברמה מספקת כדי להסתמך עליה.

בהודעתה, מוסרת הנאשמת דברים שנראה שיצאו מלבה, או שמא תאמר - נמלטו מגדר שיניה, כאשר בחלקם הם בהחלט לרעתה, עניין המעיד על כנות הדברים. וכך אמרה הנאשמת:

כשנשאלה מדוע שמה את הנעליים בתיקה, ייחסה זאת הנאשמת לליקוי מסוים, עקב גידול בראש. אינני מקבל את פרשנותה המאוחרת של הנאשמת לאמרה ברורה זו, שלכאורה מעידה שלנאשמת היתה לפחות כוונה חלקית ליטול את הנעליים מבלי לשלם עבורן. אולם, הנאשמת ממשיכה, וכאשר היא נשאלת שאלה ישירה האם התכוונה לשלם על הנעליים, עונה הנאשמת - "האמת, לא יודעת, אני לא אשקר לך, לא יצאתי מהחנות". כלומר, הנאשמת בכנות (שלא התרשמתי שהצטיידה בה היום) מודה כי אכן לקחה את הנעליים ואף עברה בה כנראה המחשבה, שמא לא תשלם עבורן. עם זאת, עדיין נותרת השאלה, האם חלפה הנאשמת על פני הקופה והתכוונה לצאת או אף יצאה מבלי לשלם. הנאשמת בכנותה ידעה לומר שבנקודת זמן זו עוד לא התגבשה אצלה לא מחשבת הגניבה ולא מחשבת התשלום הכשר.

עיקר הכובד של התיק ובכך חוזרת הקושיה למקומה, הוא בשאלה האם חלפה הנאשמת על פני הקופה, ובוודאי האם יצאה מהחנות.

כאן, על אף האמון שאני רוחש לעד התביעה, מוצא אני כי התמונה ברורה פחות. העד מיהר מאחורי החנות לעבר הנאשמת, שהיתה כבר סמוך לקופה ולדבריה בדקה מוצרים נוספים. כיוון שכך, נותר פתח מסוים, ולו קטן, לקבל עקרונית את גרסת הנאשמת.

אומר מיד, שלנוכח עדותה של הנאשמת והיכולת המוגבלת לתת בה אמון, אפשר והייתי מאמץ את עמדת התביעה מעבר לספק סביר, אלמלא בתיק זה, כמו גם בתיקים רבים אחרים, התרחש מחדל חקירתי מהסוג שאיננו מאפשר קבלת עמדת המדינה מעבר לספק סביר.

בחנות היתה מערכת מצלמות אבטחה. עניין זה נודע מיד לשוטר שהגיע למקום, וכמובן גם לחוקרי התיק ביום המעשה, כאשר הן העד והן הנאשמת ביקשו מהמשטרה לבדוק את המצלמות. למעשה, תגובתה הראשונית של הנאשמת היתה הפניה למצלמות, וראו דו"ח העיכוב, ת/1. דבר זה לא נעשה. לא ניתן להבין אף לא לקבל מחדל שכזה - הראיה הטובה ביותר, ראיה אובייקטיבית, הראיה הזמינה והקלה ביותר להשגה, היתה תחת ידי שוטר הסיור ולאחר מכן היתה רחוקה כנגיעת יד מהחוקר, ואיש מהם לא טרח לקבל או לקחת ראיה זו, תיעוד תצלומי מצלמת האבטחה. השוטר שהגיע למקום אף לא טרח לנקוט בפעולה מינימלית של צפייה בסרט כאשר מדובר על דקות ספורות, וזמן קצר מאוד טרם שהגיע למקום.

צודקת התובעת באמרה שההלכה הכללית הינה כי אם קיים "יש" מספיק בחומר הראיות כדי להרשיע נאשם מעבר לספק סביר, אין בכוחו של מחדל חקירתי כדי להצדיק זיכוי. עם זאת, בדברים אלו, לא מתמצה ההלכה. בע"פ 5019/09 **חליונה נ' מ"י** (2013) ציין כב' השופט מלצר בדעת רוב שהמשטרה חייבת לחקור ולאתר ראיות אובייקטיביות היכולות לתמוך בגרסת הנאשם, כאשר לא מדובר במאמץ בלתי סביר (באותו מקרה דובר היה על איתור וחקירה של עדים נוספים, קל וחומר כאשר בענייננו מדובר בפעולה כה קלה וזמינה לביצוע). הימנעות מחקירה שכזו עלולה לעלות כדי מחדל חקירתי המקפח את זכותו של הנאשם למשפט הוגן ומצדיק זיכוי. בעבר, אכן נקטתי בדרך זו ואפנה לת"פ 30728-07-12 **מ"י נ' סבח** (2013) בעניין דומה מאוד, ולא הוגש ערעור.

אכן, החשד נגד הנאשמת היה מבוסס לזמנו, וגם עתה אין לומר כי הוסר, כלל וכלל. עם זאת, לנוכח האמור, אין מנוס מזיכוייה של הנאשמת מחמת הספק וכך אני מורה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לביהמ"ש המחוזי.

**ניתנה והודעה היום י"ז חשוון תשע"ה,
10/11/2014 במעמד הנוכחים.
עידו דרויאן, שופט**

